

bastant måltid framtogo sina pipor och började språka slog äfven Munter hustru sig ned vid den besynnerliga tillställningen, som nu började snurra rundt.

Nu förstod Pavo, att hustrun spann garn på ett sätt som icke var känt på de västra finnskogarna. Där spann man på »handten», eller på det sätt, att man fäste tråden vid en rund träbit och svängde om denna, hvilken då tvinade garnet. Det var tålamodspröfvande att på så sätt spinna garn till en hel väf, men det var just tålamod och ihärdighet som finnbefolkningen ägde till en grad som man i nutid ej har lätt att fatta.

Så förgingo några dagar. Man vistades ömsom hos Munter, ömsom hos Piggen, och under denna tid meddelade man hvarandra det hufvudsakligaste af sina lefnadsöden. Man talade om finnarnas lif i hembygden, deras vistelse i de svenska skogarna m. m.

Då Pekka slutat sin berättelse skattade sig Munter och Piggen lyckliga, som funnit en sådan fridfull ort som den vid Svartsjön, ty de svenskar de sammanträffat med hade icke varit afvogt sinnade emot dem, och nu sedan de fått svenska kvinnor till hustrur hade de haft godt af deras släkt. De förklarade sig båda nöjda med att ha slagit sig ned där de voro. Nog var det ett trefligt lif de fört under kriget, men bättre hade de det nu; de ville icke ut på världen igen. De berömde sin granne i söder, Polko; det var en man som arbetat mycket.

Pekka glädde sig mycket öfver sina nya vänners belåtenhet och hoppades, att finnarna snart äfven på andra orter skulle få det bättre.

Lördags afton var inne, och sedan många år hade de tre vapenbröderna, trogna sin första öfverenskommelse, under sommarmånaderna då mött hvarandra och under vintrarna samlats hos Munter.

Nu föreslog denne, att Pekka och Pavo skulle medfölja för att hälsa på och hämta deras gamle kamrat Ram. Och så drogo de åstad i två ökstockar.

Ram funno de sig till mötes på stranden. Då de bådo honom följa med dem och stanna hos Munter öfver sön-